

דליים סדוקים.

לאישה סינית באה בימים, היו דליים גדולים תלויים בשני צידי האסל, שהיא נשאה על צווארה .

באחד הדליים היה סדק בעוד שהשני היה מושלם והגיע תמיד מלא ליעדו.

בסוף הדרך הארוכה מן המעיין לבית, הדלי הסדוק הגיע מלא בחציו.

במשך שנתיים תמימות הביאה האישה מדי יום ביומו, דלי וחצי מים לביתה.

הדלי המושלם היה גאה, כמובן, בהישגים שלו, אך הדלי הסדוק, המסכן, התבייש במומו והיה אומלל, כיוון שהצליח לבצע רק מחצית מייעודו.

לאחר שנתיים של מה שנראה ככשלון מר, פנה הדלי הסדוק לאישה ליד המעין ואמר לה: "אני מתבייש שהסדק שבי גורם למים לדלוף לאורך הדרך הביתה".

האישה הזקנה חיכה ואמרה "האם שמת לב שיש פרחים לאורך השביל, בצד שלך, ואילו בצד השני- אין?"

המום שלך מוכר לי מאז ומתמיד, ולכן טמנתי זרעי פרחים בצד שלך ובכל יום שאנו צועדים הביתה, אתה משקה אותם.

במשך שנתיים אני יכולה לקטוף פרחים יפים אלה, כדי לקשט את השולחן. ולולא היית כמו שאתה, לא היה היופי הזה מעשיר את הבית"

לכל אחד מאיתנו יש מום מיוחד, אך הסדקים והמומים שלנו הם שעושים את החיים יחדיו מעניינים ומספקים כל כך .